

Hans Vandeweghe volgt het EK voetbal, de Tour en de Olympische Spelen in Rio

De sportzomer van Vandeweghe

‘Eventueel praten met de bondscoach’

De Russen zijn opgeschort gediskwalificeerd. We herhalen: op-ge-schort ge-diskwa-li-fi-ceerd. Ik weet niet wat dat exact betekent, wellicht voorwaardelijk geschorst, maar is het geen idee om Wilmots opgeschort te diskwalificeren? Flauw grapje, precies, en over Wilmots hebben we het uitgebreid in deze krant. Hij komt zelfs aan het woord.

Weet u welk land nog een opgeschorte diskwalificatie mag krijgen? Hongarije. Ik had gisteren hommeles bij een tankstation met vier Hongaarse grenswachters van Orban, althans zo zagen ze er uit. Ze reden met een chique Infinity en beweerden dat ik met mijn passagiersdeur een kras in hun pooierbak had gemaakt. Ik lachte en zei dat wij in België langs de deur van de chauffeur uitstappen. En toen begonnen ze te spotten met de Rode Duivels die hadden verloren. Ik zei: “Ik ben een journalist, geen speler en ook geen fan. Maar is Hongarije dan zoveel beter?”

Dat was er te veel aan. De volgende 20 kilometer reden ze de ene keer voor mij, de andere keer achter mij, ook soms naast mij, wat wel eens gebeurt als je van achteren naar voren moet, en telkens maakten ze obscene gebaren. Ik vond die Hongaarse nabijheid heel naar en ik zinde op een plan. Bij de péage had ik ze beet, weliswaar met een gelukje.

Ik heb zo’n automatisch bakje om door de oranje T-poortjes te rijden, maar ik koos de betaalpoort waar ik de gendarmerie zag staan. Die controleerden buitenlanders op drankgebruik, vooral Oostenrijkers en Hongaren op weg naar hun wedstrijd van gisteren in Bordeaux. Ik wuifde de flik met dienst, toonde mijn accreditatie en vertelde hem over mijn wedervaren met de grensbewakers. “*Merci monsieur, bonne route*”, zei de flik en trok zijn wapen. Zijn collega ook. In mijn achteruitkijkspiegel zag ik hoe de vier grenswachters uit hun auto werden gesommeerd en voorovergebogen met de handen op de motorkap moesten. Oenen van Hongaren, maar ik ben wel blij dat ze gisteren met 0-2 wonnen. Je weet nooit dat ze in mijn hotel zitten.

Mijn trip terug naar Bordeaux verliep comfortabeler dan voor de Rode Duivels. Waarom slapen die niet gewoon in Lyon, namen daar hun charter om een uur of tien, elf kon ook, vlogen dan naar Bordeaux en begonnen vervolgens aan hun bezigheidstherapie? Neen, ze vlogen meteen terug, en dat duurde en dat duurde vooraleer het vliegtuig weg was, waardoor ze pas om halfvijf in het hotel waren. Dit tart alle regels van de recuperatie na een zware inspanning. Tenzij de inspanning niét zwaar was, want per Belgische speler is gemiddeld één kilometer minder gelopen dan door de Italianen.

“Als je minder kwaliteit hebt, moet je meer lopen”, aldus Wilmots gisteren op de persconferentie. Tja, het stond eergisteren zo kort voor middernacht toch netjes 0-2 voor die Italianen die vreselijk hard liepen omdat ze niet vreselijk goed kunnen voetballen. Het is ook een kunst.

Dit wordt een toernooi waar als Belgisch journalist toch stilaan wat lol aan te beleven valt, alvast meer dan als je de groep zou winnen met de vingers in neus. Alle mogelijke scenario’s zijn nu journalistiek lekker. Alsnog eerste woorden: sensationeel. Tweede woorden: toch niet slecht gedaan en hoop doet leven. Derde woorden: wat een sukkels, profiteren van het EK met 24 deelnemers om door te gaan. Laatste woorden: mooi iedereen thuis op 23 juni. Zeggen dat je gaat winnen en in de eerste ronde naar huis moeten, daar kan je journalistiek wel wat mee.

Gebeurt niet, zeggen de ervaren collega’s, gepokt en

gemazeld in het analyseren van het toevalspel voetbal. We gaan gewoon winnen van de Ieren. Mag ik daar enige reserve tegenover plaatsen? Ieren en Welshmen zijn uit dezelfde mal gegoten: het is over mijn lijk of het is niks. Wilmots heeft drie van de vier wedstrijden met inzet gewonnen, maar tegen Wales was dat maar één van de vier. Twee keer werd het een gelijkspel en de laatste wedstrijd in Cardiff werd verloren, door een ploeg die veel meer loopt dan de Rode Duivels omdat ze niet zo goed kunnen voetballen dan de Rode Duivels. We weten inmiddels hoe dat kan eindigen.

Ik ben gisteren naar de persconferenties gaan luisteren. Neen, de natie die nooit iets won en nu wel zal winnen, moet niet ongerust zijn: er is geen man overboord. Dat het doelpunt een kopie was van het doelpunt van de Italianen tegen de Schotten in een oefenwedstrijd en dat die video wel vijf keer was getoond en dat ze er toch nog intuïden, hoe zag Wilmots dat eigenlijk? “Ik denk dat de centrale verdediger (*Alderweireld is dus de klos, HVDW*) die bal moet hebben.”

Mij is één quote bijgebleven van alle relativerende onzin die na de wedstrijd is verkocht. Hij was niet eens cryptisch of verhuullend. Hij was gewoon vernietigend. Kijkt u nog maar eens *Het journaal* van zeven uur gisteravond terug. Thibaut Courtois die zijn visie op de feiten geeft.

Alle scenario’s zijn nu journalistiek lekker. Alsnog eerste woorden: sensationeel. Tweede woorden: toch niet slecht. Derde woorden: sukkels, profiteren van het EK met 24 landen om door te gaan. Laatste woorden: mooi, thuis op 23 juni

Ik vat het even samen: “De Italianen waren tactisch beter, ik denk dat we met de spelers eens moeten praten.” Tot zover oké, maar dan valt een hele korte stilte waarna hij er één dodelijke zin aan toevoegt: “En eventueel ook met de coach.”

Laat het even bezinken en lees dan verder: eventueel willen ze ook met de coach over de tactiek praten. Dat is geen opgeschorte diskwalificatie maar een diskwalificatie zonder voorwaarden. Zo had Wilmots het niet begrepen, want Thibaut was bij hem gekomen en had gezegd dat hij het niet op hem had bedoeld. En bovendien, aldus Wilmots, flashinterviews zijn waardeloos. Dat is dan nog iets waar wij van mening over verschillen met de bondscoach.

► **Doelman Thibaut Courtois was scherp voor de tactische keuzes van bondscoach Marc Wilmots.**
© BELGA

De sportzomer van Vandeweghe

Hans Vandeweghe volgt het EK voetbal, de Tour en de Olympische Spelen in Rio

Het pesten van de stier

Gisteren was een jour sans. Sans soleil, animo, nieuws, spanning van een aanstaande wedstrijd. En zeggen dat we nog zes wedstrijden te gaan hebben. Tot en met de finale, want daar gaan we nog steeds van uit. Dat wordt een klus voor wie elke dag iets zinnigs moet schrijven. Jawel, het is een stuk makkelijker om deze rubriek gefundeerd lullen te vullen.

Ik ben zopas even langs de *bar tabac* gepasseerd om de *édition spéciale* van *Vélo Magazine* op te halen. *Vélo Magazine* op Euro 2016? Jawel, want over goed twee weken begint circus fiets ook weer en daar moet ook alles over worden gelezen wat er verschijnt. De Sportzomer staat niet stil en we zijn niet voor één gat te vangen. Ik zit nu twee weken in het voetbal en de heimwee naar de pure sport borrelt op.

De commentaren eergisteren en gisteren na de wedstrijd van maandag tegen Italië – voor wie onder een steen zat, de Italianen wonnen van de Belgen met 0-2 – werden door de collegae en mijzelf nog eens tegen het licht gehouden. Journalisten lezen de concurrentie, besnuffelen elkaar, zoekend naar bevestiging voor de eigen theorieën. De meest voorkomende theorie is als de struik waar elke straathond tegen pist. De struik heet Marc Wilmots en ik ben één uit het roedel straathonden.

De commentaren gaan van mild – hij mag eens wat meer laten zien – tot hard – hij kan het niet en zal het nooit kunnen. Het komt ons journalisten niet altijd goed uit, maar de waarheid zal wel ergens in het midden liggen. Er zijn ook media die het vierkant voor hem opnemen en bijvoorbeeld De Bruyne de schuld geven en die zijn meestal Franstalig, maar de verschillen in berichtgeving nu meteen communautariseren zou ook fout zijn.

Zo zijn de kranten van Het Mediahuis milder voor Wilmots dan *La Dernière Heure*, dat zich ernstige vragen stelt bij de uitleg van de bondscoach. De kranten van De Persgroep – uw krant en *Het Laatste Nieuws* – zijn het strengst en dat is geen vooraf besproken plan. Wat dat betreft zijn we een beetje als de Rode Duivels: we hebben

geen echt plan en gaan af op ons buikgevoel. Grapje hoor: wij analyseren en reflecteren ons te pletter.

Persoonlijk was ik niet tevreden van mijn stuk over de wedstrijd in de dinsdagkrant. Tussen halfelf en elf er snel even 5.000 tekens inrammen over een wedstrijd die je in de tweede helft nauwelijks nog hebt gezien omdat je aan het tikken bent, het blijft een journalistiek zwaktebod. Ik vergat Thibaut Courtois te bewieroken en schreef dat ik Jan Vertonghen niet zo overtuigend vond, omdat hij werd overspoeld, maar bij de nabesprekingen hoorde ik van iedereen dat Jan Vertonghen bij de minst slechten was. Ik vond ook dat Radja Nainggolan niet mocht gewisseld worden, maar dat vonden andere dan weer wel.

Dat geeft een ongemakkelijk gevoel. Gelukkig is dit voetbal en geen zwemmen. Als een zwemmer straks 47.5 zwemt in de halve finales en 47.8 in de finale, dan moeten hij of zijn trainer niet afkomen met het excuus dat die andere banen zo verdedigend zwommen. Idem voor wie in de Tour bergop moet lossen. In voetbal zijn alle waarheden van tel en dat is dan weer wel geruststellend. Met een beetje goede wil (en een lidkaart van de Brailleliga) had je zelfs de prestatie van Romelu Lukaku tegen de Italianen goed kunnen vinden en dus waren er ook media die Nainggolan een voldoende gaven en Vertonghen een onvoldoende. Oef.

Wat je wel merkt bij het legioen mediavolgers, nu het erom gaat spannen, is een zekere reserve, een aan mildheid grenzend afwachten. Zelfs de meest kritische geesten houden een slag om de arm. U mag mij bij die kritische geesten rekenen. Waarom dan die slag om de arm? Omdat dit voetbal is. Zaterdag kan het evengoed 3-0 als 0-1 worden tegen de Ieren. Bij 3-0 zal Marc Wilmots de demonen van zijn rug hebben gecoacht. Bij 0-1 zullen de messen worden geslepen, en ook bij 1-1.

Voetbaljournalistiek is een beetje als een stierengevecht: als je de estoque tussen de schouderbladen steekt, moet het wel raak zijn. 'Der Willi' hoeft evenwel niet te vrezen.

Uitgezonderd in Arles, wordt de stier in Frankrijk alleen maar een beetje gepest.

Ook de buitenlandse media waren overigens niet mals voor Wilmots en zijn wonderteam, behalve dan *L'Equipe* dat Wilmots een 6 gaf, maar daar loopt een lijntje zo fijn als van een kabelbaan. Wie oprecht nog het meeste in de Rode Duivels blijven geloven, zijn de Nederlanders. Elke dag zie ik in Le Haillan de bevroren lijnreporter Bert Maalderink en

Studio Voetbal-coryfee Tom Egbers verschijnen. Elke dag hoor, en elke dag probeert Bert onze bondscoach enkele vraagjes te stellen. Dat lukt niet altijd even goed omdat wij Belgen natuurlijk nogal snel denken dat 'Ollanders' ons in de maling willen nemen. Eergisteren trok Maalderink – onderbroken door de persattaché van de bond na vraag één – zijn stoute schoenen aan en liep Wilmots achterna. Er werd wat heen en weer geargumenterd en vanaf afstand leek het alsof ze een vergelijk hadden gevonden. Gisteren kon Maalderink vier vraagjes stellen, voor hij werd onderbroken.

Dat de Nederlanders ons meer op handen dragen dan wij hen, zouden we dat niet beter beginnen geloven? Tom Egbers haalde er overtuigende cijfers bij: 42 procent van de Nederlanders wil dat de Belgen winnen. We staan daarmee op één. Naar België-Italië keken 3,2 miljoen Nederlanders, dat is haast drie keer meer dan er Vlamingen keken. Ze zijn ook met drie keer meer, maar nooit in de geschiedenis van de Nederlandse tv is door meer mensen naar een voetbalwedstrijd zonder Oranje gekeken dan naar België-Italië. Laten we dat vertrouwen van het kleinste grote voetballand toch maar niet opnieuw beschamen.

Voetbaljournalistiek is een beetje als een stierengevecht: als je de estoque tussen de schouderbladen steekt, moet het wel raak zijn

► Nederlandse supporters in Maastricht. 42 procent van onze noorderburen steunt de Rode Duivels tijdens het EK.
© BORGERHOFF

De sportzomer van Vandeweghe

Hans Vandeweghe volgt het EK voetbal, de Tour en de Olympische Spelen in Rio

ADHD-coaching

Rule one in het handboek van een trainer-coach: *never fuck your athlete*. Behoeft geen uitleg.

Rule two: *stick to the plan*. Hou je aan de het plan.

Rule three: *walk your talk*. Doe, wat je zegt dat je gaat doen.

De inleiding van het handboek heeft als titel: *You know what you are doing, do you?* Met andere woorden: je snapt het vak hopelijk?

Excus voor het Engels, maar coaching is een door de Amerikanen geperfectioneerde kunst. Er is niet het minste vermoeden dat Marc Wilmots zondigt tegen regel 1. Regels 2 en 3 veronderstellen dat hij een plan heeft. Dat is één voorwaarde en de tweede is dat hij zich aan dat plan zou houden en dienovereenkomstig consequent zou handelen. De volgers van de Rode Duivels twijfelen daar sterk aan.

Hoe onze bondscoach alle kanten opschiet met zijn uitleg, dat slaat echt nergens op.

Vorige week, drie dagen voor de wedstrijd tegen Italië trainde Wilmots ineens om 18 uur in plaats van 's ochtends. "Ik wil spelers wat extra recuperatie gunnen, kunnen ze lekker uitslapen." Het werd een pittige training, maar de dag erna werd alweer om 10 uur flink doorgetraind en dat op

twee en een halve dag voor de wedstrijd.

Vreemd.

"Ze zien al zoveel voetbal en nu willen ze zelfs naar de wedstrijden kijken, daarom trainen we weer 's ochtends", was zijn uitleg. Of is misschien gewoon de vraag ingewilligd van de golfers die graag eens 27 holes zouden slaan in plaats van 18?

Vreemd.

In de dagen voorafgaand aan de wedstrijd tegen Italië zei hij dat hij de ploeg al een maand in zijn hoofd had. Na de wedstrijd sprak hij ineens totaal anders. Over de spitsenpositie had hij nog zitten kniezen over wie daar nu wel moest staan, en dat tot een uur voor de wedstrijd.

Vreemd.

Neem nu die spitsen. Een paar weken geleden zei hij: "Romelu Lukaku is mijn eerste spits, hij krijgt mijn vertrouwen."

Lukaku speelde één ongelukkige wedstrijd en zal misschien vandaag niet starten. Als hij wel start, is het te hopen dat die jongen geen kranten heeft gelezen of dat de bondscoach hem al dagen van tevoren heeft verzekerd dat hij niks moet vrezen want dat het allemaal bij het schouwtoneel hoort van tegenstanders op het verkeerde been zetten. Hoe ook, Lukaku zal niet op zijn gemak lopen en dat is eerder te wijten aan het theater rond hem dan aan hemzelf.

Vreemd.

Dat hij Jason Denayer tot vervanger van Vincent Kompany promoveerde en hem daarna afserveerde op de rechtsachter, kan ook vreemd overkomen, maar niemand gelooft dat Denayer het gewenste niveau van de Rode Duivels haalt. Hoe hij de ervaren Nicolas Lombaerts en zichzelf in een patstelling manoeuvreerde door hem buiten zijn 23 voor de UEFA te houden, waardoor hij nu met de onervaren Christian Kabasele in de selectie zit, werd door een international als volgt becommentarieerd: "Wilmots is nooit de primus van de klas geweest."

Vreemd.

Divock Origi was de man voor op rechts, maar hij werd tegen

Italië in de plaats van Romelu Lukaku in de spits gedropt,

geheel tot zijn eigen verbazing.

Vreemd.

"Kevin De Bruyne is mijn nummer 10", zei hij. Tot de laatste oefenwedstrijd wel. De Bruyne speelde daar op rechts, omdat Hazard naar het midden kwam, en begon ook op rechts aan het toernooi. Tegen Italië liep het voor geen meter.

Vreemd, en al bij al ook niet. Het lijkt heel erg op ADHD-coaching, maar dat is geen aanvaardbare reden want daar bestaan pilletjes voor.

Die reactie op de opmerking dat de Italianen 10 procent meer hadden gelopen. "Als je niet goed kan voetballen, moet je meer lopen." Ja hallo, het was wel 0-2 voor de Italianen. Had hij nu nog gezegd dat je met een 3-5-2 méér moet lopen. En weet hij dan niet dat alle moderne trainers voetbal a *running game* noemen?

Vreemd.

En dan de opmerkingen van de spelers.

Thibaut Courtois die van het veld gaat en zegt dat België tactisch is overklapt en dat ook nog eens herhaalt in de mixed zone en er bij zegt dat de spelers eens over de tactiek zullen moeten praten. "Eventueel ook met de coach."

Michy Batshuayi op de persconferentie: "Neen er was geen debriefing van de wedstrijd tegen Italië. Ik weet niet wanneer die is. Wellicht komt die nog."

Simon Mignolet op de persconferentie: "Wij kennen de kwaliteiten van de Ieren." Ja maar, repliceert een gevatte collega, kent Marc Wilmots die ook? En Mignolet die zijn lach niet kan bedwingen.

Gisteren stond in de krant dat de spelers hun inbreng zouden hebben in de tactiek. @Ook gisteren sprak hij dat tegen op de persconferentie. "Ik ben verantwoordelijk."

Allemaal vreemd.

Niemand vermoedt in Marc Wilmots een Marcelo Bielsa, José Mourinho, Pep Guardiola of godbetert een Louis van Gaal, ook geen Hein Vanhaezebrouck om het Belgisch te houden. Niemand eist van hem tactische hoogstandjes, want het blijft interlandvoetbal, maar mag het ietsje meer zijn? Mag het iets consequenter? Iets doordachter? Kan er sneller worden ingegrepen in de wedstrijd als het niet goed staat?

Oké, misschien is hij tactisch geen kraan, dat was hij ook niet als speler en wie in zijn staf zou hem tactisch kunnen bijsturen? Kan hij er dan ten minste voor zorgen dat de juiste mannetjes op de juiste plaats staan? We willen niet te veeleisend zijn, ongeveer juist is ook al goed, zodat die hun plan kunnen trekken en zelf eventueel bijsturen.

En ten slotte: kan hij in godsnaam stoppen met zeuren over het gebrek aan grinta in zijn ploeg? Als de voetballer Wilmots iets op overschot had, dan wel grinta. Maar als hij er al niet in slaagt dat over te brengen op zijn spelers, is enige verwondering en ongerustheid gepermitteerd.

Niemand eist van Wilmots tactische hoogstandjes, maar mag het ietsje meer zijn? Kan hij er ten minste voor zorgen dat de juiste mannetjes op de juiste plaats staan?

Hans Vandeweghe volgt
het EK voetbal, de Tour en
de Olympische Spelen in Rio

De sportzomer van Vandeweghe

Hunnen van over het water

U vindt het vast niet erg dat we een dagje Rode Duivels skippen? U zult de komende drie dagen niks anders lezen of horen of zien. U wilt misschien ook niet weten dat ik van hotel ben veranderd omdat het vast

tapijt in de kamer naar urine stonk en de hotelbaas daar maar niks aan wilde doen. Ik schrijf het toch, omdat er af en toe kritiek is op booking.com. Welnu, dat hebben ze goed geregeld voor mij want er was een voorafname op mijn creditcard en de hotelbaas deed moeilijk. Hulde

aan Clara van de telefoon. Ik zit nu aan de andere kant van de rocade, maar in een Mercure. Ook geen paleis, maar *ça va, quoi*.

Waar het veel minder *ça va* mee gaat, is dat Euro 2016. 323 voetbalfans zijn ondervraagd sinds het begin van Euro 2016.

196 voetbalfans zijn opgepakt sinds het begin van Euro 2016. Acht voetbalfans zijn al opgesloten in de gevangenis sinds het begin van Euro 2016 en drie kregen een gevangenisstraf met uitsluiting. 43 Russische voetbalfans zijn gisterennamiddag voor de rechter verschenen in Marseille. Twintig Russische voetbalfans worden over de grens gezet en zitten in afwachting ergens in een gesloten centrum, wellicht tussen afgewezen asielzoekers.

Maar het allerallerergste, meest absurde en apocalyptische nieuws kwam toch uit Lens: daar waren gisteren de scholen dicht omdat Engeland er tegen Wales moest voetballen. Laat het even bezinken en lees het dan nog eens: de kinderen kregen geen les, de ouders moesten een oplossing zoeken of zelf thuis blijven, omdat in hun stad een voetbalwedstrijd werd gespeeld. Jammer genoeg een wedstrijd tussen een stel randdebielen en hun achtergestelde, ook al niet te

best opgevoede burenen: Engeland tegen Wales.

Als Euro 2016 en de aanstaande brexit het proces kunnen versnellen om van die archaische *home nations* af te geraken, dan heeft het toernooi toch iets goeds opgeleverd. Het is belachelijk dat Groot-Brittannië als één land optreedt in alle grote sporten en competities, maar in het voetbal (en in het rugby) als Engeland, Schotland, Wales en Noord-Ierland.

Schotland is er niet bij want te zwak, Wales zat bij ons in de zwakke groep en Noord-Ierland stelt niks voor. Als de Britten uit de EU stappen, zou dat een eerste mooie straf zijn: voortaan is het Great Britain of het is thuis blijven. Dan komt er bij het volgende kampioenschap maar één bende Hunnen van over het water en dat zal al heel wat overzichtelijker zijn.

Het blijft verbazen hoe een maatschappij zo verslingerd kan geraken aan een oneerlijk amu-

sement waarbij een significant deel van de consument zich ook nog eens schofterig gedraagt. Het voetbal mag zich weer eens bezinnen over zijn maatschappelijke kosten en de druk die zo'n toernooi legt op het organiserend land en het deel van de bevolking dat geen boodschap heeft aan voetbal.

Dat geldt ook voor de Olympische Spelen straks, alleen heb ik daar nog nooit meegeemaakt dat de fans van Michael Phelps op het gezicht willen slaan van de fans van Chad le Clos. Neen, die staan gewoon naast elkaar te juichen of te treuren.

Nieuwe spelregels

Dit is het EK waarin veel van wat fout kan gaan in voetbal ook fout gaat. Zoals het hooliganisme dat gewoon sluimerde en nooit weg was, maar ook de amusementswaarde of het gebrek daaraan. Veel strijd ja, maar veel soeps? Neen. België-Italië was wellicht

de meest aantrekkelijke wedstrijd van het toernooi. Er werd twee keer gescoord. Er vielen al drie monsterscores te noteren op dit toernooi: drie wedstrijden waarin zowaar drie doelpunten werden gescoord.

We draaien halfweg de groepsfase aan een gemiddelde van ruim onder de twee doelpunten, terwijl bij de vier vorige Europese kampioenschappen het gemiddelde altijd rond 2,5 tot 2,75 doelpunten per wedstrijd lag. Er wordt niet gescoord omdat er geen zwakke teams

meer zijn, luidt de boutade. Natuurlijk zijn er nog zwakke teams, maar er zijn geen teams meer die geen negentig minuten meer kunnen lopen en er hun kop niet voor leggen.

Zwakke teams zijn vandaag teams die alleen maar kunnen lopen en verdedigen en geen adem overhouden om aan te aanvallen. In het Frankrijk van Euro 2016 – frisse temperaturen en af en toe regen – zijn die bovendien in het voordeel. In warm weer had IJsland nooit gelijk gespeeld tegen Portugal

Het is belachelijk dat Groot-Brittannië
als één land optreedt in alle grote sporten
en competities, maar in het voetbal
als Engeland, Schotland, Wales
en Noord-Ierland

en had Albanië het niet zo lang uitgehouden tegen Frankrijk en misschien hadden de Italianen tegen de Rode Duivels dan ook geen 119.702 kilometer gelopen, het toernooirecord tot nog toe.

Er zal de komende tien jaar iets moeten veranderen aan de regels. Er zijn geen teams meer die je alleen met een surplus aan techniek en klasse op een hoopje speelt. Iedereen staat georganiseerd. Iedereen van Reykjavik tot Tirana is op en top voorbereid. Iedereen heeft geleerd om alles uit de wedstrijd te halen. Niet iedereen is bekommerd om ook iets in de wedstrijd te stoppen en rekent op die ene uitschieter, zoals IJsland tegen Portugal.

Om voetbal eerlijker te maken, zal het moeten streven naar meer goals en daartoe dringen volgende maatregelen zich op:

- ▶ drastisch: weg met het buitenspel (jawel, Jan Mulder heeft gelijk),
- ▶ minder drastisch: de ver-

plichting om twee man op de aanvalshelft te houden, ▶ makkelijk in te voeren: een categorie opzettelijke fouten tegen het spel in het leven roepen en optellen zoals in het basketbal; drie keer spelbederf op eigen helft = strafschop.

Het was godgeklaagd hoe de Italianen bij elke gevaarlijke uitbraak van de Belgen aan een speler gingen hangen. Ze kregen drie keer geel, maar wel telkens voor een andere speler, zo link zijn ze dan ook nog.

Ten slotte zou ik in een ideale voetbalwereld ook een verbod willen invoeren op kinderen van hanenkamspelers die ook een hanenkammetje hebben, zoals die kleine van Payet. En een beperking op tattoos: niet meer dan twee vierkante meter per lichaam.

▶ In de tribune zagen Ludivine en Payet junior, met hanenkam zoals zijn vader, hoe Dimitri Payet Frankrijk aan de zege hielp tegen Albanië. © EPA